

РЕЦЕНЗИЯ

от доц. д-р Владислав Огнянов Миланов, преподавател по история на новобългарския книжовен език и по съвременен български език в Софийския университет „Свети Климент Охридски“; член на научното жури по процедура за заемане на академичната длъжност "доцент" по **СЪВРЕМЕНЕН БЪЛГАРСКИ ЕЗИК** в област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1. Филология, обявен в ДВ, бр. 88/20.10.2023 г.

Съгласно Заповед №РД №4379/06.12.2023 г. съм определен за член на научно жури, което трябва да изготви рецензии и становища по конкурс за академичната длъжност доцент по съвременен български език. Поради промяна в състава на журито, за което задължително ще взема отношение по време на публичната защита, се наложи преразпределение на отговорностите по конкурса и с нова заповед - № РД 303/01.02.2024 г., съм определен за **рецензент** по същата процедура – избор на доцент по съвременен български език за нуждите на Педагогическия факултет в Тракийския университет. Единствен кандидат, подал документи за процедурата, е ас. д-р Теодора Илиева, преподавател в същия университет. Запознат съм с всички документи по конкурса и категорично смятам, че са спазени както законите на страната, свързани с академичното израстване, така и правилниците на Тракийския университет, които имат отношение към кариерното израстване на специалистите.

Биографични данни за кандидатката

Теодора Илиева е завършила магистърска степен по специалността „Българска филология“ във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“ през 2000 г. През 2015 година завършва и специалността „Международни икономически отношения“ в Университета за национално и световно стопанство, а през 2021 година семестриално завършва специалността „Право“ отново във Великотърновския университет. Към серията от компетентности се добавя и свидетелство за квалификация по издателска, редакторска и полиграфическа дейност (1998 – 2000 година). От 2018 година е назначена като щатен преподавател по съвременен български език в Педагогическия факултет на Тракийския университет. Води широк спектър от университетски дисциплини – български език и стил (на студенти от почти всички университетски специалности; бакалаври и магистранти);

фонетика и фонология на българския език (за студентите от специалност „Специална педагогика“); езикова и стилова редакция на текст (на студенти от педагогическите специалности); разработила е и други важни и модерни университетски курсове като: граматични и лексикални иновации в устната книжовна реч, комуникативни учения и словесно общуване в ПУВ, езикова редакция на преводен текст (за нуждите на СДК „Учител по английски език“).

Още докторската работа на Теодора Илиева, защитена през 2017 година, на тема „За серафимите“ на Йоан Златоуст от „книга Маргарит“ в превод на Дионисий Дивни (текстологични и езикови проблеми)“ показва сериозен и задълбочен изследовател по български език, който оформя профила си на езиковед под научното ръководство на един от най-изявените специалисти в съвременната ни българистика – проф. д-р Мария Спасова от Великотърновския университет. Не мога да подмина и участията на Илиева по програма ЕРАЗЪМ, в рамките на която е посещавала Румънската академия на науките, в която е работила с ръкописи от 15. век. По същата програма е работила и в Университета в Крайова, където е имала възможността да се включи в образователния процес на студенти чужденци, които усвояват българския език. Към творческата биография на Теодора Илиева прави впечатление и участието и в Националната програма „Постдокторанти и млади учени“ (от март до октомври 2021 година), чиято цел е да стимулира публикационната активност на младите учени.

Изброявам всички тези факти от биографията на кандидатката неслучайно. Те показват един съвременен изследовател в неговата широка научна рамка и в мащабите на изследователската му перспектива. Учен с подобен профил е повод за гордост на всеки един български, европейски и световен университет. Само скромността на Теодора Илиева не позволява широко да представя границите на своята образованост или да използва клиширани изрази от типа „Работила съм с...“, за да очертае в още по-голяма дълбочина профила на един съвременен изследовател по съвременен български език. И не е необходимо да афишира своите професионални компетентности, защото те няма как да не бъдат забелязани от професионалната езиковедска общност.

Професионална и научна дейност

В конкурса за доцент по съвременен български език Теодора Илиева кандидатства с научни публикации и с монографично изследване, с което напълно покрива изискванията

на Закона за академичното развитие. Бих казал, че в някои отношения дори надхвърля тези изисквания. Особено важно е да се подчертае, че Илиева съчетава в изследванията си най-важните умения за лингвиста изследовател: притежава изключително сериозна подготовка по български език в диахронните и в синхронните му измерения. Едва ли е нужно в рецензия от 21. век да се прави уточнението, че не е възможно модерно езиковедско проучване, в което не са разгърнати методите и на двата подхода. Този път в науката е сложен и, разбира се, е преминал през многопластови дискусии между най-талантливите български езиковеди. За участието в процедурата кандидатката е представила следните научни и научно-практически разработки:

1. Монография – 1 бр.
2. Автореферат – 1 бр.
3. Публикации в специализирани издания – 15 бр.
4. Разработени учебни програми за студенти в ОКС „Бакалавър“ и ОКС „Магистър“ – 5 бр.; специализанти за придобиване на СДК „Учител по английски език“ – 1 бр., които са важни за подобен тип конкурси, в които академичната длъжност се присъжда на преподаватели, тоест на лица, които освен със своята научна компетентност, ще трябва да доказват и силата на педагогическите си способности, чрез които достойно и вискателно да превеждат младите хора през сложния свят на съвременния български език.

Ще представя наблюденията си в рецензията, като ще спазя последователността, която авторката е избрала, за да ги представи за оценка на научното жури.

1. Монография

Текстът е посветен на един от на-слабо проучените български езикословци (по сполучливо използваното от Илиева наименование словотворец). На Стоян Михайловски. Езиковият му профил е разгърнат в представената монография (В.3.) и в две публикации (Г.7.7. и Г.7.8.). Изследването е направено едновременно в духа на класическите трудове, но в него в същото време проличава и творческият почерк на Илиева. За пръв път в българската историческа и съвременна лингвистика, както справедливо отбелязва изследователката, се прави анализ на единадесет от публикуваните творби на автора, като са привлечени и част записките му, архивирани във фонд 567, опис 2 и опис 3, арх.ед. 8 и арх. ед. 677. Елементите на класическата системна методология на българската

историческа лингвистика (ортографична, фонетична, морфологична, лексикална, синтактична система на единадесетте текста), както вече отбелязах, се съчетават с по-гъвкав и модерен подход, който малцина школувани езиковеди могат да приложат в анализите си. Обобщени в дълбочина са диалектоложките и социолингвистичните измерения, които представят интересни данни за творческия натюрел на Михайловски; особено интересен за специалистите по публична реч е коментарът на термина „депутатски езикъ“. За нас, преподавателите по политическа и журналистическа реч, този анализ е особено важен поради своята актуалност, намираща приложение в речта на българските политици – като се започне от изказа, пренаситен от интернационализми, та се стигне до примери за отрицателния регистър на политическото говорене;

Други приносни моменти, на които бих искал да обърна внимание, са свързани със следните изследователски наблюдения и изводи на д-р Илиева:

1. в монографията много ясно е представено участието на Стоян Михайловски в процесите за систематизиране, нормиране, кодифициране на разнопосочните и динамични езикови практики в последните три десетилетия от живота му с оглед на **приносите му за развитието и обновяването на съвременния български книжовен език.**
2. чрез репродуцирането на диалектизми и на „народни“ синтактични конструкции авторът попълва **идеографския речник на българския език;**
3. както много точно отбелязва Теодора Илиева, Михайловски се откроява най-вече с **умението си да създава и да стилизира неолексеми**, използвайки разнообразни морфологични и оказионални словообразователни способности. Това е причината голяма част от монографията да анализира лексикалните особености на автора, чрез които се изгражда и допълва представата за така наречения индивидуален стил. Както във всяко задълбочено съвременно научно изследване, и тук е представен списък на изолираните **хапакси** (с еднократна фиксация – 185, и с до 5 фиксации – 50).

Не мога да не отбележа смелостта на Теодора Илиева да пристъпи към анализа на текста през една особено силна интертекстуалност, в която лингвистичният анализ често се преплита и се конкурира с литературоведските препратки и коментари. Така всъщност Теодора Илиева стои близо до едно определение, което още Якобсон формулира по следния начин: Литературовед, който нехае за езикознанието, и езиковед, който нехае за

литературата, си е чист анахронизъм. Използвам тази препратка не за друго, а за да подчертая една черта, която все по-трудно се открива у съвременните изследователи – смелостта да формулират и да отстояват собствена научна теза. Това Теодора Илиева не само е направила, а е надхвърлила очакванията, като е заявила собствена позиция и е разписала оригинално своите аналizationsонни наблюдения, което поставя името ѝ до имената на утвърдени изследователи по съвременен български език и стилистика като Венче Попова, Христина Станева, Христо Първев, Русин Русинов, Константин Попов и други.

Ще си позволя в обобщение към този текст монография да направя и два коментара: в стремежа да направи по-видим своя принос д-р Илиева е използвала някои термини във вид, в който те не стоят плътно и убедително; разбира се, носят терминологична характеристика, но създават усещането, че са употребени само за да повишат научната стойност на текста. Тази стойност е безспорна и без преекспонирането на чуждите думи. Те са проверени и със сигурност на публичната защита ще бъдат защитени като избор на авторката. Аз ще приема аргументите ѝ, но това не пречи да я посъветвам да използва думи, с които българският речник разполага.

Вторият коментар е свързан с една особена витиеватост на стила и на словоплетството на Илиева. И тук ясно личи, че ефектът е търсен и е естествен за авторката. Тя има стил и може да си позволи да „флиртува“ с думите, за да не звучи клиширано и суховато. На места това създава усещането за маниерност на речта, но задълбочените изводи на авторката бързо приземяват читателя и го въвеждат с лекота в анализиранияте равнища. Не откривам пропуски по същество в аналizationsонните наблюдения на д-р Илиева, което само затвърждава наблюденията ми, че тя е школуван езиковед в най-добрите традиции и към това – с много труд и с упоритост, си е извоювала позицията да бъде разпознаваема и да отстоява своите научни приноси.

Имам и един въпрос към авторката. **Предвижда ли да разшири труда си, като постави наблюденията си върху езика на Стоян Михайловски в диалог с други български книжовници?** Така според мене по-ясно ще се открие вписването му в българската историческа и съвременна лингвистика. Паралелите с Вазовото творчество са силни и убедителни, но могат да бъдат разширени с анализи и съпоставки и с други творци на българското слово.

Убедено мога да обобщя, че монографията на д-р Илиева е задълбочено и приносно изследване, което специалистите лингвисти и студентите българисти могат да използват и като терминологичен апарат, и като наблюдения върху речта на Стоян Михайловски. И като съвременно изследване, в което фокус намират различни методи, подчинени на различни изследователски инициативи. Аз ще включа монографията в конспекта по езикова култура и по история на новобългарския книжовен език за студентите от Софийския университет с дълбоката убеденост, че съвременните филолози трябва да се стремят към подобен тип научни обобщения, когато обект на научните им дирения е книжовник с принос в изграждането на българския език.

Както в монографията, така и в останалите си научни търсения д-р Илиева показва находчивост по отношение на избраните теми, прецизност по отношение на структурирането и коментарите по проблема и най-важното – умение за работа с ексцерпирания материал.

Не е никак случайно, че Теодора Илиева насочва изследователския си поглед към един нетолкова популярен „ваятел“ (по израза на Илиева) на словото, какъвто е Димитър Попниколов Петканов – брат на Константин Петканов. Разгърнат е идиолектът на твореца, с което д-р Илиева си е поставила амбициозната задача да постави начало на кръг от научни проучвания на богатото литературно наследство на талантиливи православни творци. В публикацията (Г.б.4.) анализът поставя акцент върху поетичната лексика, която е структурирана от еталони/междупоетични заемки и неконвенционални/оказионални поетични фрази, стилистично повлияни от класическите риторични образци и от църковнославянските химнографски модели. Втората група се изгражда от формални и семантични повторения, несемантични поетични натрупвания и различни видове тропи.

С усет на задълбочен анализатор на езиковите пластове д-р Илиева разкрива приносите на авторския микросвят в лингвокултурологичната, психолингвистичната и етнолингвистичната фонова картина чрез понятията на различни символи/концепти. Не е нужно да повтарям, че в тези свои разработки отново личи дълбокият поглед на подготвен специалист по съвременен български език. Точно такъв, какъвто е необходим за нуждите на обявения конкурс – модерно мислещ, с много дълбока теоретична подготовка, но и с умение да изгражда собствени концептуални територии, които да отстоява. Няма спор, че именно това е водещото, когато става дума за езиковед преподавател. Освен това съм

дълбоко убеден, че съвременната лингвистика се нуждае от подобни анализи, които осветляват слабопроучени творци, оставили незаличим принос в изграждането и в развитието на българския език. Много важна професионална черта на д-р Теодора Илиева е умението да открива подобни приносни теми и да ги разработва задълбочено. Тя не е от онзи тип изследователи, които използват рамките, за да ги попълват с емпиричен материал, а сама създава концепция, която се опира на традиционните и новите изследвания в лингвистиката, като в същото време академично заявява позицията си на езиковед.

В публикацията (Г.б.3.), посветена на когнитивната рецепция на Илия Волен, са подложени на анализ лексикалните полета като конструкции за изграждане на пълнокръвни образи и форми, които са „с ключово значение за декодиране на езиковия натюрел на писателя“. Както задълбочено и изключително сполучливо отбелязва д-р Илиева, у И. Волен лексиката е диференцирана в два хиперпласта – макролингвистичен (той е фундаментален и доминиращ): разглежда думите според произхода и териториалното им разпространение – общонароден разговорен корпус, диалектизми, чужди думи (турцизми, гърцизми), и микролингвистичен (индивидуализиращ авторския език и ограничен в количествен аспект): разглежда думите според фреквентността им – остаряла лексика, семантични транспоненти, хапакси и авторски неологизми. Екскерпирани и анализирани са 14 авторски неологизма, които обогатяват българския поетически словник. Правят впечатление във формулировката на д-р Илиева две важни за конкурса обобщения: задълбочен анализ, подплатен с много илюстративен материал; убедителна аргументация; научен стил и изказ, който е едновременно академичен, но в същото време е достъпен и ясно препраща анализите към читателската аудитория. Това е качество, което д-р Илиева вероятно е изграждала с годините; школувала е през погледа на научната си ръководителка; доизграждала е в дискусиите на научните конференции, в които текстовете на Теодора Илиева винаги са били обект на засилен интерес от страна на научната ни общност и са предизвиквали оживени коментари сред най-добрите познавачи на съвременния български език и на неговата история. Статията, посветена на Илия Волен, задълбочено допълва наблюденията на проф. Дора Колева, която анализира твореца в измеренията на литературните му хоризонти. Двата типа проучвания са в диалог, а това е умение, което днес е много необходимо на езиковедите и на литературознаниеците. Усетът на Теодора Илиева да открива теми, които разгръщат

потенциала на българските поети и писатели, уплътнява научната картина за езиковия им принос и прави изследванията на Илиева още по-значими. Текстовете ѝ показват силата на изразните средства, която прави анализа на литературния текст по-обективен и възможен.

Друг важен аспект в представените за рецензия изследвания разглежда д-р Теодора Илиева като езиковед, който в духа на класическите традиции в българското езикознание прави сравнително-типологични и лингвокултурологични изследвания на устойчиви езикови комплекси (словосъчетания и изречения) в славянския фразеологичен корпус. И тук няма как да не бъдат видени широките основи, които авторката поставя като фундамент на своите наблюдения. Отделно тя трябва да бъде поздравена за избора на тази проблематика, която в съвременността ни се нуждае от точно такива задълбочени анализи, тъй като съвременният езиков носител все повече губи усет към разпознаването на фразеологичните единици, което вероятно се дължи и на това, че съвременните млади хора нямат интерес към историята, а фразеологизмите пазят устойчивостта на съдържанието си през паметта на времето. Преди да представя в рецензията си трудовете на Илиева, посветени на тази тема, бих искал да я попитам дали предвижда да обедини своите наблюдения, посветени на фразеологията, в по-голям изследователски труд, за да се впише в контекста на актуалните търсения в областта на съвременния български език, чийто обект са фразеологизмите (подобни трудове на Светла Коева, Диана Благоева, Яна Сивилова вече са факт в българската лингвистика).

В тези текстове отново правят впечатление уменията на авторката да анализира езиковите явления в много широка рамка – в исторически и в съвременен план. И най-важното – в задълбочена съпоставка с други езици. Категорично мога да кажа, че това са текстове на зрял изследовател; на задълбочен и мислещ езиковед, който пристъпва към езиковия материал с уважение и със знания. Именно тези анализи на д-р Илиева ми дават основание да твърдя, че в своите наблюдения тя надхвърля изискванията за длъжността доцент. Това е и основанието ми да бъда сигурен, че ако бъде избрана на тази длъжност, часовете по съвременен български език в Тракийския университет ще бъдат поверени на един сериозен изследовател, който има свое присъствие в българската лингвистика и който ще изисква от студентите педагози да знаят езика ни и да го преподават с обич на следващите поколения. Не е възможно да не се прояви тази задълбоченост на изследователския ѝ характер и в работата със студентите.

Ще продължа наблюденията си в рецензията с кратки обобщителни анализи на друга група текстове, които допълват представата за професионалната и за научната характеристика на д-р Теодора Илиева.

В (Г.6.1.) са анализирани прецизно и задълбочено две корелативни двойки: кръст – крест – крст, оформяща 17 фразеологични микротеме, а втората е със семантичен център кръст – крст/снага/кичма – пояс, поясница, спина, бок, оформяща 7 микротеме. Изводите, до които достига Теодора Илиева са безспорни: **кръстът се осмисля и вербализира като цикличен код и в двата езика и има консервативната контекстуална съчетаемост; конкуренция между конфигурации с опорен сегмент кръст и с лексикален център гръб, като в български език те са почти два пъти повече, а в руски спина многократно надвишава дистрибуцията на пояс и поясница във фразеологизми; само в руската фолклористика е възпят домашният символ на кръста като дървен фундамент на покрива, централна опора на къщата; съществена е лексикалната диспропорция меж отново правят впечатление у фразеологизмите с опорна дума кръст, фиксирани в т.н. речници на македонския език, и устойчивите изрази, изолирани от съвременния разговорен и медиен дискурс на територията на РСМ; в съвременните български медиатекстове изключително рядко се срещат нови свободни и устойчиви единици с концепта кръст, за разлика от руските; синтактичните структурни дублети във фразеологичното поле с опорна дума ‘кръст’ са с по-висока фреквентност в български език, отколкото в руски език и т.н. (цитат по Илиева).**

В публикация (Г.7.4.), чийто предмет са ФИ с изходна опорна дума българска лексема пръст. Обект на анализ са омонимните двойки пръст – палец, перст и пръст – земля. И тук изводите са мотивирани и задълбочени, като са подплатени и със статистически данни: етимологично, семантично и структурно сходните ФЕ в двата езика са при корелатите пръст – перст и са общо 12 % от всички ФЕ в статията.

Устойчивите изрази с опорна дума химнонима ‘песен’ са обект на текст (Г.7.7.). И този текст, подобно на останалите текстове публикации, показва ориентацията на авторката към актуални за съвременната българска лингвистика теми, свързани с картината на света, семиотиката и пресечните точки между езикознание и литературознание. Наблюденията на авторката представят песента като универсален комуникативен код и емотивен репрезентатор. Задълбочената съпоставка очертава извода, че концептът ‘песен’ е опорна

дума в 17 фразеологични микросемантични сфери в български и руски език, които са ексцерпирани от голям обем фразеологични речници и съвременни медиатекстове.

Публикации, проследяващи актуални словообразователни и семантико-стилистични процеси от сферата на българската лексикална и фразеологична неология. Наблюденията върху тези процеси са от много важно значение за съвременния български език и за съвременната българска лингвистика. Един от акцентите е поставен върху неологичните процеси в лексикалното поле през последните няколко десетилетия. Авторката е разработила таксономичен списък от нови okazjiонални построения (периода 2014–2020 г.), фиксирани в медийния дискурс (Г.7.2.), които са изключително полезни за специалистите по публична реч и по съвременен български език. Очаквано се потвърждава изводът, че преобладават традиционните/узуални способи (морфемна деривация, композиция, конверсия, универбизация, семантично словообразуване), okazjiонални/ неузуални (контаминация, формално-смислова лексикализация, междусловно налагане, вставъчно словообразуване, реетимологизация, редеривация, креация, графично словообразуване и др.), както сполучливо отбелязва авторката. Закономерна е появата на нови и разнообразни словообразователни модели, които открояват няколко (хибридни) типа: композиция + субстантивация на причастия, метафоризация + универбизация, апелативизация + етимологична фигура, субституция + смесване на малки и главни букви и др. Словообразуването е много специфичен дял от езикознанието и специалистите, които се занимават с тази проблематика, днес се броят на пръстите на едната ръка. Сред доайените на българското словообразуване несъмнено е проф. д.ф.н. Василка Радева, чиито изследвания в тази област остават ненадминат пример за задълбочен анализ на българското и на славянското словообразуване. Анализите на д-р Илиева се вписват в духа на класическите изследвания по словообразуване и разширяват наблюденията през актуални примери и модели.

В публикация под № Г.7.3. интересът на изследователката е насочен към семантичната модификация и лексикалната неологизация като активни средства за обновяване на съвременния български лексикален фонд. Задълбочено са представени 44 новорегистрирани лексеми от последното десетилетие, диференцирани в две групи – 32 семантични неологизъма (резултат от първична номинация) и 12 лексикални неологизъма (препоръчвам в изводите да се изведат коректните форми на думата в бройна форма).

Студията под № Г.9.1. разглежда 60 новозаети и новосъздадени думи с само чуждоезиков елемент – от английски (силно преобладаващи), френски, испански и гръцки произход. Потвърждават се наблюденията и на други изследователи по съвременен български език за високата темпорално обусловена продуктивност на формантите: **дигитал-, европ-, ковид, корона, селфи, хоум и др.**, както и и константната активност на префиксоидите: **е-, анти-, евро-, крио-, крипто-, мулти- и др.**, които от десетилетия се включени в словотворчески процеси. Студията може да бъде посочена за образец на съвременно лингвистично изследване. Изборът на темата е повече от актуален, а сполучливо подбраните примери показват ангажираността на д-р Илиева към актуалните словообразователни процеси в съвременния български език.

Вторият аспект на проучванията, посветени на процесите в съвременния български език по отношение на фразеологията, е свързан с тенденциите в развитието на българския фразеологичен корпус. И тук Теодора Илиева се проявява като модерно мислещ езиковед, който следи актуалните езикови процеси. Нещо повече. Тя може да си позволи онзи най-висок професионализъм, характерен за малцина, през който да наблюдава съвременните процеси в езика, като ги поставя в широката рамка на историческия им развой. По-подходящо съчетание за специалист по съвременен български език едва ли може да бъде открито.

В публикация под №Г.6.2. обект на анализ са **нови несъщински и същински фразеологични изрази (от първи и втори ранг), създадени и активно разпространявани в динамичните и жанрово разнообразни публицистични текстове през последните седем години.** Изключително прецизиран е изводът, че тематичните области, към които принадлежат новопоявилите се фразеологични изрази, са: **екзистенциална, политическа, финансова, социална, битова, здравна.** Текстът доказва убедително и непротиворечиво, че субститутивната деривация е разпространена най-широко сред несъщинските фразеологизми. Изводите, до които достига кандидатката за академичната длъжност доцент, са, че през последните десетилетия фразеологичният корпус се обогатява и обновява с подчертана интензивност, мотивирана от пропорционалната активизация на кардинални национални процеси и необходимостта от иновационната, а най-вече от алтернативната им аксиологично-експресивна номинация.

Разгледаните в рецензията текстове водят категорично до обобщението, че изследователката е задълбочен специалист по съвременен български език. Обект на научните ѝ интереси са актуални теми, разработени в дълбочина. Езиковедската общност ще цитира изследванията на д-р Илиева, защото те са фундамент като теория и изключително ценен материал, събиран и обработван от вещото око на оформен специалист по съвременен български език. Факт, който никой, който уважава професионалната си експертност и има приноси в лингвистиката, не би си позволил да оспори.

Приносите, разработени от д-р Теодора Илиева, изключително прецизно и вярно отразяват същността на научните ѝ наблюдения. Авторефератът е изготвен професионално и отразява същността на монографичното ѝ изследване.

Препоръките ми се свеждат до няколко основни момента от цялостната работа на Теодора Илиева:

1. Прецизираните на терминологичното приспособяване в разработките;
2. Разширяване на историческия контекст в публикациите. Не са много специалистите по съвременен български език, които имат толкова мащабна подготовка по български език и затова тя трябва да бъде използвана като фон за разгръщане на съвременните явления;
3. Публикации в международни издания.

Заклучение

Познавам Теодора Илиева от участието ѝ в научни конференции в България. Текстовете ѝ винаги привличат вниманието на утвърдени специалисти по история на езика и по съвременен български език. Силно впечатление прави умението на д-р Илиева да защитава своите концепции и да отстоява научните си хипотези. А това е качество, присъщо на избрани езиковеди.

Дълбоко убеден съм в научните приноси на кандидатката в конкурса и смятам, че по своята дълбочина те представят пред нас профила на завършен специалист езиковед, който ще даде още много на съвременната българска лингвистика и който има достатъчно авторитет, за да преподава на студентите по съвременен български език в Тракийския университет. Всъщност всяка научна и образователна институция би трябвало да се гордее, че в структурата ѝ работят такива учени и преподаватели. Теодора Илиева е разпознаваема в нашата общност като задълбочен изследовател; като преподавател, който не прави

компромиси в името на своята популярност, а отстоява високите академични изисквания, утвърдени в класическия дух на авторитетните ни висши училища, да изисква от младите хора, защото осъзнава колко важна е подготовката на бъдещите начални учители за изграждане на знания по български език у младите хора. На публичната защита ще си позволя да посоча един пример от случайна среща със студенти на д-р Илиева, който категорично потвърждава моите разсъждения за преподавателската ѝ работа.

В заключение отбелязвам, че **КАТЕГОРИЧНО** ще гласувам за избора на д-р Теодора Илиева за доцент по съвременен български език за нуждите на Педагогическия факултет на Тракийския университет. Убеден съм, че и останалите членове на научното жури ще сторят това, водени от високия си професионализъм и от хоризонтите на академичната си доблест.

08.02.2024 г.

Гр. София

Рецензент: ✓

Доц. д-р Владислав Миланов